

1997
 JUNE
 BIRŽELIS
 Nr. 6

SKAUTU AIDAS

SKAUTU AIDAS

"SKAUTU AIDAS" (USPAS 497-840) is published monthly, except July and August for \$10 per year by Lithuanian Scouts Association, Inc. a non profit Illinois corporation, 4613 W. 106th Place, Oak Lawn, IL, 60453-5246

Periodicals postage paid at Oak lawn, IL and additional mailing offices.

POSTMASTER: Send address changes to SKAUTU AIDAS, 4613 W. 106 Pl., Oak Lawn, IL 60453-5246

Office of Publication
SKAUTU AIDAS
 4613 W. 106th Place
 Oak Lawn, IL, 60453-5246

Managing Editor
 Mrs. Albina Ramanauskas
 4613 W. 106th Place
 Oak Lawn, IL 60453-5246

Oficialus LIETUVIŲ SKAUTŲ S-GOS organas

Įsteigtas 1923.III.15, Šiauliuose, Lietuvoje
 Leidžia LSS TARYBOS PIRMIJA

Redaktorius

v.s. Antanas Saulaitis ir Pelėdų skiltis.
 2345 West 56 Street
 Chicago, IL 60636

Administratorė

v.s. Albina Ramanauskienė
 4613 W. 106 Pl.
 Oak Lawn, IL 60453

Prenumeratos mokestis \$10.00
 Oro paštu į užsienį \$40.00
 Garbės leidėjo \$30.00
 Garbės prenumerata \$20.00

GARBĖS PRENUMERATA

v.s. Maria Ročkuvienė, Chicago, IL

SKAUTŲ AIDĄ PARĖMĖ

L. Balten, Huntington Valley, PA - \$25.00

SKAUTO PAREIGOS DIEVUI IR TĖVYNEI

... Ką gi — ir vėl stovyklos komendantas. Skamba kažkaip išdidžiai, netgi truputį kariškai. Gerai, kad malonūs įsikūrimo rūpesčiai jau baigti, galima truputį atsipūsti. Reikėtų paskačiuoti, kelinti metai mes čia stovyklaujame. Visai nemažai turėtų išeiti. Kaip ten bebūtų — tokio gražaus vakaro tikrai neatsimenu. Saulė leidžiasi, lyg žadėdama puikią rytojaus dieną. O būtų gerai, juk rytoj — įžodis. Koks tuzinas geltonus kaklaraiščius turėtų gauti. Imi ir nejučia prisimeni savo paties įžodį, draugininką... Gerai, gana, užsisvajojau truputį, geriau eisiu pažiūrėti, kaip naktinė sargyba dirba. Stovyklos ūkininkui pigios darbo jėgos reikia, oi kaip reikia!

Tylu, ramu. Ei, kur jūs visi dingot? O gal miegat, lyg ne skautai būtumėt... Nei sargybos, nei neklaužadų. Net ir „strazdai“ — etatiniai triukšmautojai, ko tai tykūs. Keista, matyt pavargo per dieną.

— Ėhė, o kas gi ten patamsyje krūmuose skautauja? Nagi, broli, eikš arčiau, pasakok, kas toks, iš kur ir ką ten krūmuose veikei? Palauk, neveblenk, kalbėk aiškiau. Ką, skiltininkas sakė, kad nepriims į palapinę, kol neišmoksi įžodžio? Teisingai, taigi ir tau įžodis, bet kam atidėliojai iki paskutinio kantrybės lašo. O dabar, va, kaip išėjo... Sušalęs kažkoks. Einam geriau prie laužo, gal išsivirsim kokios arbatos, apšilsis mažumėlė, ar ką...

Žiūrėk, kaip mums sekasi — ir laužas, ir vandens yra, ir arbatos. O dar mėnulis dangui ir žvaigždės šalia, ech — gera čia, bet palauk, vis dėlto — ar išmokai? „Brangindamas savo garbę...“. Dar nevisai?

Nieko, išmoksi, bet žinai, broli, tekstą pasakyti, jei jį kiek primirši, draugininkas padės. Kur kas svarbiau suprasti, ką gi tu pasižadi.

„... tarnauti Dievui ir Tėvynei...“ Kaip tu tai supranti ir ruošiesi atlikti?

Žinai, kai aš pats dar buvau toks kaip tu dabar (nori tikėk — nori ne, bet taip buvo), draugininkas man pasakė tai ką aš ruošiuosi pasakyti tau. O būtent — tu, broli, dabar dar mažas ir tavo rūpesčiai, džiaugsmas ir, aišku, tarnavimas yra tokio dydžio, kaip tu pats, nors tau jie atrodo oho-ho kokie. Tavo didumo skautų tarnavimas dar yra paprastas ir ne toks jau sunkus. Padaryk gerą darbėlį šalia esančiam žmogui — ir to užteks. Apginti skriaudžiamą klasės draugę, sutaisyti mažesnio brolio žaislą ar išmokyti jį išlankstyti naują lėktuvėlį, nuvalyti tėvo batus, nubėgti į parduotuvę, pagauti mamai iš rankų krentančią lėkštę, o gal net išmokti patarnauti per šventąsias mišias? Tu visa tai gali, o tai jau yra labai daug. Tereikia tik panorėti.

Gindamas tą pačią draugę gavai į akį? Nieko, užgis. Gali didžiulis, nes tokių, už teisybę gautų mėlynių nereikia gėdytis. Jų nedaug kas turi. Būti vyru tau kol kas reiškia būti drąsiu, stipriu ir jau jokių būdu neverkti. Visada atsimink, kad tu vyras, auk ir stenkis, kad ir tavo supratimas apie vyrą-skautą taip pat augtų. O pareigų daugės. Ką gali žinoti, kada ir kam prireiks tavo pagalbos, todėl mokykis, skaityk, treniruokis. Skamba kaip pamokslas, bet tai tiesa. Aš jau buvau toks kaip tu, broli, ir žinai — praverčia viskas ką tik tai moki ar išmanai.

Tarnauti Dievui ir Tėvynei. Augsi tu, augsi ir tavo tarnavimas, bet vienas dalykas liks toks koks yra. Pažiūrėk į šitą laužą. Nieko neišeitų, o pandytum įkurti vieną pagalį. Jis nedegs. Tik krūvoj su kitais jis dega, šviečia ir šildo. Kaip tik ant tavęs-skauto gula užduotis degti pačiam ir uždegti kitus — laukiančius, nežinančius, abejojančius. Sunki tai pareiga, bet tu nesirūpink, kai reikės — jėgų atsiras. Tu gali paklausti — kaip ir iš kur? Savo vaikams jas dalina mūsų Dangiškasis Tėvas. Dėkok Jam, galvok apie Jį ir padėk jo dar nepažįstantiems žmonėms Jį pažinti. Tai taip pat skauto pareiga. Vėl gali paklausti — kaip? Ogi paprasčiausiai — parodyk jiems Dievo

** Rašinys prel. pskt. J. Prunskio konkursui.

pasaulį — mūsų gamtą. Viskas, nuo mažiausios skruzdėlytės iki milžiniško kalno yra Jo tvariniai. Parodyk jiems pavasarį kiekvieną akimirką vykstančius stebuklus — sprogtantį pumpurą, čiulbantį paukštį, dygstančią žolę. Išmokyk ne tik žiūrėti, bet ir matyti.

Tam, kad galėtum rodyti ir vesti, pirma turi suprasti pats. Ar jau matei tą grožį, apie kurį aš čia tau dabar kalbu?

Kad pavasaris tau dabar labiausiai asocijuojasi su balomis ir varlėmis jose, tai akivaizdu — taip ir turi būti kai tau... Kiek ten tų metų? Koks vienuolika ir ne daugiau? Dar nėra. Taip ir maniau. Pats tas varlamušiškiusias amžius.

Gerai, brolau — varliamušy, bėk gult. Jei tas tavo skiltininkas bandys nepriimti, sakyk — komendantas liepė. Ir viskas. O dabar — labanakt, o tai snausi rytoj pačioj netinkamiausioj vietoj, arba slampinėsi be nuotaikos ir niekam tikęs. Bėk.

Ką gi, jei ne tas laužas — būtų liūdniau. Naktis giedra kaip reta. Ir dar ta mėnesiena... Nusikaltimas būtų pramiegoti tokią naktį. O tas „baibokas“ — norėtusi, kad pasuktų tuo keleliu, apie kurį čia jam

pasakojau. Daug gerų žmonių pakeliui sutiktų, daug sutiktų laimingesniais padarytų. Degti, šviesti gali ir vienas žmogus — kaip žvakė. Tada šviesa bus maža, o šiluma menkutė, tačiau ji ir viena jau išsklaido tamsą — o jeigu ta žvakė uždegtų dar ir kitus... Arba nors vieną... Ir tai gerai.

Ech, gerai dabar šitam mažam „baibokui“ su jo mažais rūpestėliais, nors jam jie — patys tinkamiausi. Paaugusiems mąstelis didėja. Anksčiau nelabai ir pagalvodavau, tačiau sukurti gerą, tvirtą šeimą, užauginti ir išauklėti tikrus būsimus Tėvynės piliečius taip pat skauto pareiga, gulanti ir ant tėtės, ir ant mamos pečių. O mama irgi gali būti skautė, kodėl gi ne... Reikės ir apie tai su vyresniais broliukais šnektelėti, jie berods, irgi galvas turi, įdomu, ką galvoja. O dabar — broli komendantė, į savo paties palapinę bėgte marš! Labanakt!

Kandidatai, ramiai! Ar pasiruošę? Įžodį duot! Įžodį gerbt!

„Brangindamas savo garbę...“

Senj. Giedrius Globys.

Skautė 1930 m. A. Sutkuvienės pieš,

ŽMOGUS IR LIŪTAS

Simanas Stanėvičius

Po žaliąsias girias vaikščiojo žmogus,
Ir tenai jį sutiko liūtas smarkus.
Abudu nemaži: viens girių ponas.
O antras — laukų ir kaimų valdovas.

Tarp tokių, kaip sako, meilės nerasti —
Tą tiesą ir dabar galim suprasti —
Nesą žmogus liūtą kaip tik pažino,
Tuoju iš piktumo velniu pavadino;

O kirviu, su kuriuo medžius kapojo,
Metė į liūtą ir pažeidė koją.
Po kiek metų (taip jiems Dievas priliko)
Tas pats liūtas ir žmogus susitiko.

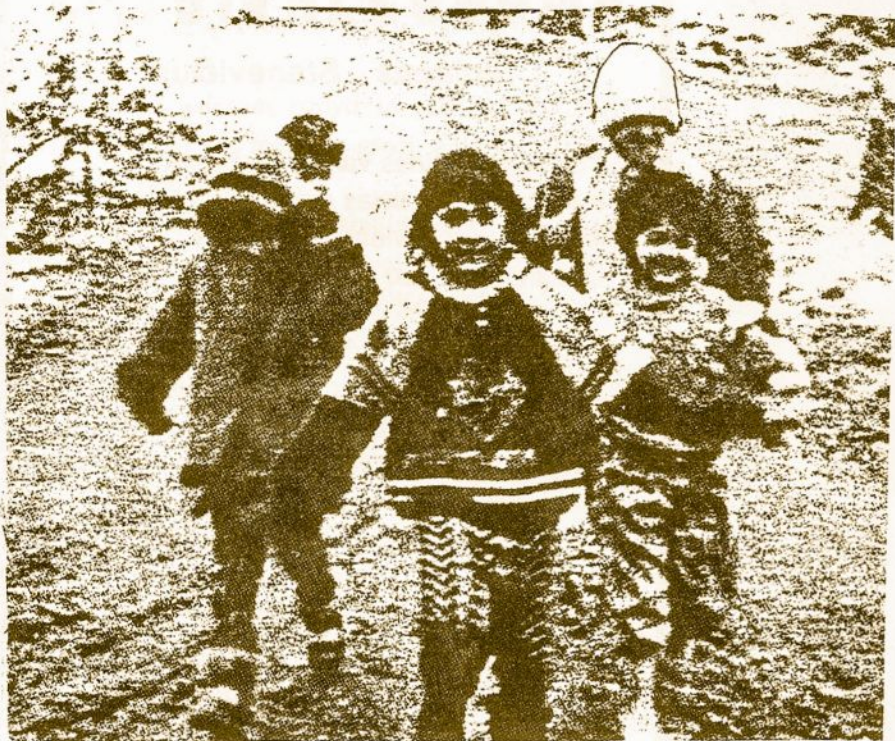
Tuomet liūtas: „Žinok tat, o žmogau galingas,
Užmiršau žaizdos skausmą, kad ir daug
kentėjau,
O piktą žodį, kurį nuo tavęs girdėjau,
Pakol mirsiu — neužmiršiu”

Pasakėčiose rašytojai aprašo gyvulių gyvenimą, bet paskaičius galima suprasti, kad čia kalbama apie žmonių ydas. Štai šioje pasakėčioje primenama, kad nereikia svaidytis įžeidžiančiais žodžiais. Kartais biau rus žodis ilgiau prisimenamas ir daugiau skausmingas negu žaizda.

LIETUVOS ČIGONAI

Nidoje buvo suorganizuota čigonų vaikų stovykla, kurioje Arūnė Tornau mokė piešti. Savo ispūdžius ji aprašė knygelėje "Latcho Drom" (Gero kelio). Buvo surengta piešinių paroda. Kūriniai buvo parduodami. Už gautus pinigus pirko įvairenybių. O Romka Gindras paprašė patarimo, ką jis galėtų nupirkti dovanų savo mamai.

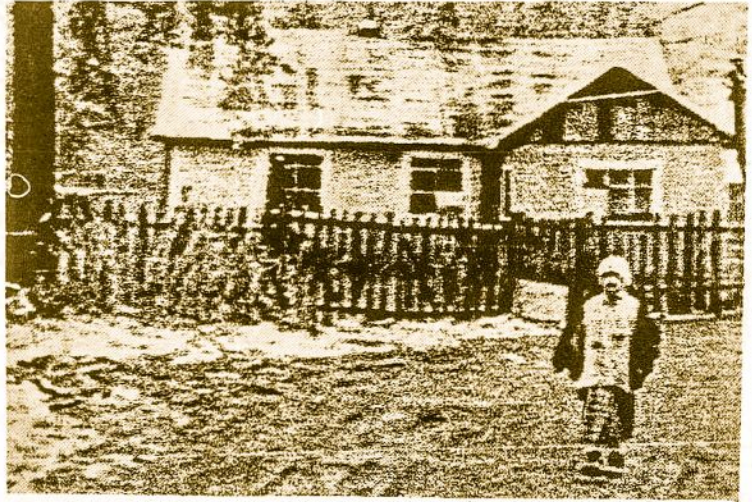
Arūnė, nemažai patyrė apie čigonus su jais bendraudama. Štai ką ji sako: " Čigonų vaikai kontraversiški - ne pagal amžių subrendę, išmintingi - stebina nevaikiškais pastabomis apie gyvenimą ir kartu - beraščiai, neperskaito paprasčiausio užrašo, neparašo savo vardo, nežino savo amžiaus. Netekau amo, kai Nidoje septynmetis Gopalo Gindras, pamatęs į turistinę karietą įkinkytą bėrį, didžiausiai smasuolių ir arklio šeimininko nuostabai, jį pražiodė, patyrinėjo dantis ir žinovo tonu pareiškė, kad arkliui aštuoneri metai.

Čigonai Lietuvoje sudaro 0,1 proc. visų šalies gyventojų. Pirmiau juos pažinojome, kaip keliajančius, o dabar daugumas gyvena sėsliai Vilniuje, Kaune ir kitur.

Didelį Nidos poilsiautojų susidomėjimą sukėlė improvizuotas čigoniškas koncertas, surengtas parodos atidarymo proga. Nidos kultūros galerija pasirodė per ankšta - smalsuoliai netilpo vidun, moterys su vaikiškais vežimėliais spraudėsi pro siauras duris, vaikiščiai, laižydami tekančius ledus, vėpsojo pasistiebę: juk įdomu - čigonai šoka. Neišlaikęs tarp čigonų įsisuko ir džiazo muzikantas G. Laurinavičius, tarškindamas žvangučiais ir kažki kokiais būgneliais. Kai kurios žiūrovės rijo ašarą. O čigoniukai nuoširdžiai šoko, dainavo. Pradžioje nedrąsiai, o paskui įsisiautėjo.

Sutelk mus, Viešpatie, būrin,
padangėj savo atviroj,
ramybėj ir tyloj
maldaut jauna širdim.

Lyg lakios žiežirbos laužų
Sugrįžtam į tave nūnai,
O Tėve, tu žinai
Slaptas mintis visų.

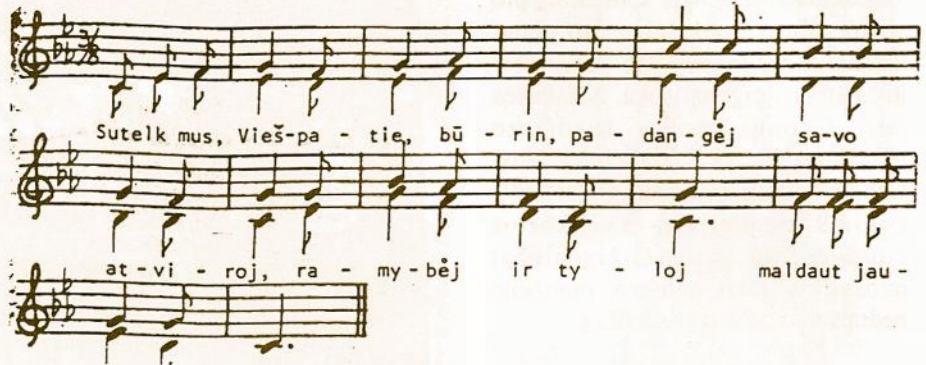
Atleisk, jei buvome kalti,
Palaimink pastangas šviesias,
Priimk dienos aukas,
Ir būk prie mūsų arti.

Štai miškas rimsta vakarop
Ramybė skleidžiasi aplink,
Tu maldą mūsų priimk
Padangėj atviroj.

Sutelk mus, Viešpatie

SKAUTIŠKA GIESMĖ

žodžiai St. Ylos
muz. N. Stadalnikaitės

KĄ ŽINAU APIE LIETUVOS PARTIZANUS

Prosenelės gimtinėje

Aš gyvenu kartu su prosenele, kuri jau 85 metų. Neretai ji man pasakoja apie prabėgusias savo jaunystės dienas, pokarį. Daug jaunų vyrų okupantai iššaudė prosenelės gimtinėje - Papiškių kaime. Utenos rajone. Pirmosios aukos buvo prosenelės broliai. Apie juos man daug yra pasakojusi ir močiutė. Prosenelės broliai buvo jos dėdės. Vyresnysis - Petras, jaunesnysis - Untukas. Petras mokėsi, sėdėdavo prie knygų. Su vaikais žaist jis neturėdavo laiko. Kas kita buvo Untukas. Nuo jo maža būdama močiutė niekur nesiskirdavo.

Jis ją ir ant kumeliuko pajodinėdavo ir buvo išmokęs katiną rodyti "cirkus". Untukas mylėjo ne tik vaikus, bet ir gyvulius. Jo ateinančio perkelti laukdavo ir avys, ir arkliai, ir kumeliukai. Palaidi sekiodavo jam iš paskos.

Okupavus Lietuvą abiem broliams teko slapstytis, nes jie nenorėjo kariauti okupantų kariuomenėje. Kai ant kelio bežaisdama močiutė, tada dar maža mergaitė, pamatydavo ateinančius skrebus, tlojau bėgdavo pranešti dėdėms, kad slėptųsi. Kurį laiką jie laimingai slapstėsi. Tačiau 1944 metų gruodžio 30 d., prieš pat Naujuosius metus, kaimą apsupę okupantų kareiviai ieškojo "banditų". Močiutės dėdės buvo sušaudyti, Untukas dar buvo gyvas, tai jį subadė durtuvu. Tai buvo pirmosios aukos tame kaime. Po to kiti jauni kaimo vyrai miškelyje išsikasė bunkerį ir ten slapstėsi. Tačiau vieną vasaros dieną jie buvo apsupti. Penki žuvo, šeštą išvežė į Vorkutą. Kaimo kapinėse atsirado penki nauji kauburiai. Po metų mirė Vorkutoje ir šeštasis. Ir jam sukasė motina toje pačioje eilėje ščtą kauburį.

Prosenelės gimtinėje buvo nužudyta septyniolika vyrų. Vieni sušaudyti, kiti sudeginti. Daug ašarų išliejo mano prosenelė ir visos kaimo moterys, apraudodamos sūnus, brolius, mylimuosius.

"Kregždutė" - Lietuva

Indrė EIMANAVIČIŪTĖ
VII klasės mokinė (13 metų)

PLŪDENA

ALINA DIEBOLD

Nemunas yra srauni sukuriuota upė, kurio smėlingą dugną dažnai paplauna daugybė į jį subėgančių upių ir upelių srovės. Dėl to pačiame Nemune jokie augalai neauga, tačiau pakrantėse, jaukiose įlankėse veši meldai, nendrės ir viksvos. Po žiemos šalčių, nutirpus ledui ir atėjus pavasariui saulutė ilgiau šviečia ir šildo. Tada pirmasis Nemuno pakrančių augalas siekiantis saulės šilumos, pasirodo **plūdena** (lotyniškai **lemna**, angliškai **duckweed**). Tas mažytis augalėlis, pradžioje vos matomas, atrodo visai bereikšmis. Jo žiedai yra smulkučiai ir nepatrauklūs, ir jokių liaudies padavimų apie juos neužtinkama. Tačiau nuo to pasigailėjimo verto augalėlio prasideda gamtos mitybos grandinė.

Plūdena yra labai mažytė, todėl jai nereikia daug maisto, ir ji greit plečiasi plūduriuodama vandens paviršiuje. Jos lapeliai yra pailgi kiaušiniški, o vienintelė balta šaknis — siūliška, žemyn nuleista. Kadangi jos žiedeliai yra patys iš visų gėlių mažiausi, retai juos matome. Ji auga sekloje, saulėtoje vietovėje ir dauginasi pumpuruodama — pumpuras atsiskiria nuo augalo ir iš jo išauga nauja plūdena. Plūdena vandeny yra svarbi todėl, kad ji suteikia maistą, prie-

globstį ir lizdą vandens gyvūnams. Tas mažytis augalėlis maitina ir antis, ir sraiges, ir vabzdžių lervas. Plūdena-lemna — randama beveik visoje mūsų planetoje.

Saulės energija teikia galią

gyvybei, o žaliasis augalų organinis dažas-chlorofilas — šviesos energiją paverčia chemine energija augalo ląstelėse. Svarbiausia yra tai, kad tik chlorofilas gali saulės šviesą paversti į cheminę energiją. Šis procesas vadinasi fotosintezė, tai yra vyksmas, kada žalieji augalai su saulės energijos pagalba iš oro, vandens ir kitų chemikalų pasigamina angliavandenį. Toliau: saulės šviesos energijai veikiant suskaldomas vanduo į vandenilį ir deguonį. Išvadoje — be augalų, kaip pvz., nežymių plūdenų, nebūtų žemėje gyvybės. Žolėdžiai gyvūnai, prariję augalą, kartu suvalgo ir cheminę energiją. O kai mėšėdis suvalgo žolėdį, į jį patenka ir pastarojo gauta energija. Tokiu būdu kiekvienas augalas ir gyvis pats įgyja šią energiją, kuri išaugina kūno audinius, judesių veiklumą, sėklas ir kiaušinėlius. Ir taip su plūdenos pagalba gyvybė žemėje tęsiasi.

Lietuvių Skautų Sąjunga, Europos Rajonas
50 metų skautavimo jubiliejaus proga

KVIEČIA

buvusius Anglijos Rajono brolius, seses, tėvelius, rėmėjus,
gyvenančius užjūryje

"Sodybos Aidai"

jubiliejinę vasaros stovyklą

Lietuvių Sodyboje, Headley Park Club, Picketts Hill, Nr. Bordon,
Hampshire GU34 8TE, England
26-to liepos iki 2-ro rugpjūčio 1997m.

*Mielieji, pabendrausime, prisiminsime, padainuosime
prie smagių vakaro laužų*

Norintys daugiau informacijos prašau rašyti į Lietuvių Sodybą
arba telefonuoti 0115 9418706.

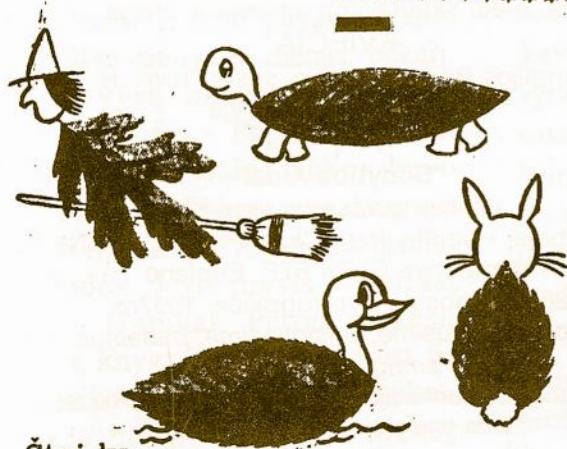

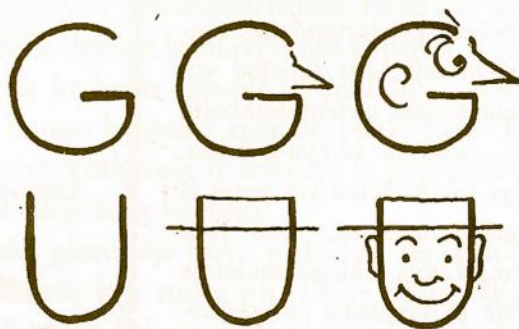
1920 - 1930
A. Bulotos pieš.

Laisva, laiminga, linksma
Listoriniai didinga
Leuropoje gražiausia
Lurtinga pasišventėliais.
Loli ateities statytoja
Lieninga tėvynės meilėje
Lartimiausia mūsų širdžiai

Štai ką
galima padaryti iš rudens lapų

Pabandykite nupiešti patys
daugiau tokių raidžių.

Nuo senų senovės Joninių diena (birželio 24-oji) buvo laikoma ypatinga. Tą dieną kaip jaunimas, taip ir senimas griebdavosi įvairių burtų ir atlikdavo tam tikras apeigas, nes tikėjo, kad per Jonines išsipildo įvairūs norai ir pageidavimai.

Joninių naktį mergaitė buria, už ko ištekės. Tą naktį reikia nueiti į kapines, nuo trijų antkapių prisirinkti gėlių, iš jų nusipinti vainiką, užsidėti ant galvos ir su juo eiti gulti. Tada prisispnuos tavo bernelis.

Kad karvė duotų daugiau pieno, šv. Jono dieną saulei tekant ją „apžolina“. Moteris, kuri nori savo karvę padaryti pieningesne, tą dieną anksti rytą iš po pieningos svetimos karvės snukio parauna žolės ir tą žolę sušeria savo karvei. Po to leidžia abiem karvėm pasi-uostyti.

Norėdama iš kitos karvės nu-traukti pieną, Joninių rytą, dar saulei nepatekėjus, moteris kerėtoja eina į kaimyno pievas ir su audeklu braukia nuo žolės rasą. Kada audeklas gerai rasos primirksta, sugrįžta į namus, audeklą išmazgoja vandeny ir šitą vandenį sugirdo savom karvėm. Tada saviškės karvės duos daugiau pieno, o kaimyno karvių pienas sumažės arba jos visai užtruks.

JONINIŲ IŠVAKARĖSE

Jaunimassusirenka dažniausiai paupiuose, arklių ganyklose: arkliai ganosi, jaunimas linksminasi iki pat aušros. Seniau vaikinai sukurdavo didelį laužą, kad iš tolo būtų matyti, arba uždegdavo stebulę.

SENIEJI JONINIŲ PAPROČIAI

Stebulę užmaudavo ant ilgos karties galo, apipildavo degutu, dar šiaudų įkišdavo ir uždegę aukštai iškeldavo. Karties drūtgalį įkasdavo į žemę. Jaunimas prie laužo spirgindavo lašinius, kepdavo pelenuose bulves ir kitokiais valgiais vaišindavosi, dainuodami šokdavo ir per laužą šokinėdavo.

Artėjant vidurnakčiui, visi kalbėdavo apie papartį ir jo stebuklingą žiedą. Kartais koks drąsuolis nepastebėtas eidavo į mišką paparčio žiedo ieškoti. Papartis žydi tik vieną kartą metuose, Joninių naktį, 12 val. vidury girios. Kai papartis žydi, tai aplink jį šviesselės spindi. Paparčio žiedą saugo įvairios baidyklės, piktosios dvasios, ir kliudo jį nuskinti. Jei kas pamato žydintį papartį ir jau siekia nuskinti žiedą, tai ne tik kad įvairios baidyklės klykia, visai baido, rėkia, viesulai sukasi, bet į akis koks neregėtas gyvulys šoka, tai kiškis su šieno vežimu pravažiuoja, tai šuo su malkų vežimu. Kadangi paparčio žiedo tik pavieniui ieškoma, tai ir drąsiausias pabunga ir pabėga iš miško.

Buvo sakoma, kad tas, kuris paparčio žiedą turi, viską žino, visų žmonių kalbas supranta, net jų mintis išskaito. Jis žino visas žemės slapybes ir kur pinigai užkasti, paslėpti.

G Ė L Ė

*Rytmečio aušra
Ir nukritusi rasa,
Saulės spinduliai šilti
Ir visa gamta smagi
Žadina gėlytę gražią.*

*Skleidžia pumpurą gėlę
Tokį gražų — lyg lėlę!
— Labas rytas, gražuolėde! —
Sako katinas tai gėlei.*

*O upelis vis čiurlena,
Ir paukšteliai jau klegena.
Žvirblis sako: — Čik-čirėk,
Miegas ima dar vistiek!*

*O genys jau sako žvirbliui:
— Tuk tuk tuk ir tuk tuk tuk,
— Kirminą radau, kvailiuk!*

Eivilė Jankevičiūtė

13 m.

KATINAS IR ŽVIRBLIS

A. GIEDRIUS

Kieme straksėjo žvirblis — strakt, pastrakt.

Į kiemą katinas — pagrakt,
ir žvirblis — spurst į medį, į šakutę,
o į mažytę, į plonutę.

Ir katinas į medį įsillipo —
žvirbliena jam pakvipo.

Bet žvirblis juokias ant šakutės,
o ant mažytės, ant plonutės.
„Žvirbliuk,“ jam tarė katinas, „eik šen arčiau.

Seniai tave mačiau.

Pasikalbėsiva, brolyti.

Juk mudu galiva draugai pasidaryti.

Po ta pačia pastoge laiką leisdami,
visi mes turim būti artimi.“

Bet žvirblis jam atsakė:

„Perdaugel godžios tavo akys,
perdaugel aštrūs tavo dantys ir nagai:
jau mudu — niekada nebūsiva draugai.“

PASIKALBĖKIM, DIEVE

LAIKAS

Dieve, Tu žinai, būna dienų,
kad nieko nedarau mokykloj
ir namie.

Diena nueina vėjais.

Nors vakare gailiuosi,

tačiau jau per vėlu

pradėt iš naujo.

Padėk, Dieve,

kad išmokčiau

tinkamai susitvarkyti

ir rasti laiko

pamokoms, žaidimams,

poilsui ir maldai

v.s. Liūda Rugienienė

IŠ PRAEITIES

Tragiškuosius birželio įvykius minėdami prisimename Červenėje sovietinių komunistų sušaudytą buvusį Nepriklausomos Lietuvos Vyriausią skautininką pulk. Juozą Šaraušką. Nuotraukoje – I-je eil. v.s. Juozas Šarauškas Šaulių valstybinės gimnazijos skaučių tarpe. Paskutinėje eilėje – aukštieji skautų vadovybės nariai: s. Domas Pinigis, s. Stepas Kairys (Šiaulių tunto), 8-to pulko vadas pulk. Butkūnas, apskrities viršininkas Kalendra, Pirmijos pirm. v.s. Kazys Ūbeika, Žagarės vietininkas v.s. Kirlys.

Nuotr. Romos Rudaitytės-Degesenės

Cleveland akademės skautės su vyr. sktn. Ona Žilinskis akademikų stovykloje 1956 m. A. Malcanaitė, V. Janulevičiūtė, R. Sniečkutė, V. Vaivadaitė

Nuotr. V. Bacevičiaus

Rašome "Skautų Aidui"

Mieliems Skautų Aido Redaktoriams

Čikagos jaunesnieji skautai (vilkiukai ir paukštytės) norėjo Jums paaiškinti, kodėl jiems patinka skautauti. Atsiunčiam jums laiškelius nuo Stiprių Ryklių skilties, Baltų Konvalijų skilties ir Geltonų Lelijų skilties. Skautės ir skautai siunčia jums linkėjimus ir daug linksmų skautavimo dienų!

vtr.sk.kan. skilt. Stefutė Utz
Čikagos Jaunesniųjų skautų
ir skaučių pavaduotoja.

Mielas Skautų Aidai,

Mums patinka skautai, todėl, kad mes galim daryti daug meno. Antras dalykas dėl ko mums patinka skautai yra, kad mes galim žaisti daug įdomių žaidimų. Trečias dalykas, kodėl mums patinka skautai — čia yra daug draugiškų vaikų. Ketvirtas dalykas, kodėl mums patinka skautai yra todėl, kad būna vaišės gale sueigos. Todėl mums patinka skautai.

Skautų Aidui,

Mums patinka vaišės. Mums patinka žaidimai. Mums patinka kelio ženklai. Mums patinka "Dutch ball".

Stiprių Ryklių skiltis:

Jonas Vaičikonis,
Paulius Trimakas,
Linas Aleksiūnas.

Baltų Konvalijų skiltis:

Živilė Badaraitė,
Veronika Grybauskas,
Simona Januškevičiūtė,
Reda Kulbytė,
Vanessa Ruesch.

Литваніца

Mielas Skautų Aidas! 1997.IV.12

Mums patinka skautauti dėlto, kad mums linksmu. Ir mes einam į iškylas. O mums irgi patinka žaisti žaidimus. Mes darom ir žaidžiam linksmus dalykus. Tai dėlto mums patinka skautauti.

Geltonų Lelijų skiltis:

Natalia Skvirblys,
Viktorija Biskytė,
Luka Šaparnytė,
Lisa Bartašius.

TĖVO DIENA

Birželio mėnesyje švenčiama tėvo dieną.
Štai kaip paminėjo Lietuvoje tą dieną
vaikų laikraštis "Kregždutė"

*Tėvelis šoka tautinius šokius
Piešė Vytukas ROLIKAS*

turiu labai gerą Tėvelį, kurį labai myliu ir dėkoju už
visa, ką gero iš jo esu patyrusi. Siunčiu Tau savo kūrybos
eilėraštuką. Tai mano dovana Tėčiui birželio 1 - osios —
Tėvo dienos proga:

Tėčiui

*Užuovėja, Tėtuk, esi.
Ramybę, džiaugsmą mums neši.
Tu tėviškės skambioj dainoj,
Tu amžinai širdy manoj.*

*Dievuli, ačiū Tau sakau,
Kad Tėtį nuostabų turiu.
Sveikatos, laimės jam prašau
Ir nuoširdžias eiles skiriu.*

Agnė KARLONAITĖ
VI klasės mokinė

Mano Tėvelis

Šiuo sunkiu laiku, kai ne-
mažai vaikų heturi šiltų ir jau-
kių namių, esu laiminga, turėda-
ma didelę ir gražiai sutariančią
šeimą. Visus gavo šeimos narius
myliu, bet Tėvo dienos proga
norėčiau papasakoti apie savo
tėtį.

Mano tėval turi nemažai
žemės, reikią daug pastangų,
kad ji būtų gerai įdirbta, duotų derlių. Daugumą darbų tenka
dirbti tėveliui. Jis turi daug technikos ir puikiai su ja susitvar-
ko. Darbštumo ir sumanumo iš jo daug kas galėtų pasimoky-
ti. Aukšinės tėvelio rankos labai reikalingos ūkiui. Jis melžia
karves, dirba įvairius medžio darbus, taiso žemės ūkio tech-
niką. Kai prirėikią protingo patarimo, taip pat tenka kreiptis
į tėtį. Jis labai myli vaikus. Juos auklėjant jam nereikia diržo,
kurią nesu paragavusi nei aš, nei mano sesė. Užtenka griežtes-
nio žodžio, kad būtų padaryta tai, kas liepiama. Nors man
iki mokyklos netoli, tačiau tėtis kas rytą nuveža, kad ne-
reikėtų māt tēmti sunkios kuprinės. Daug galėčiau dar pa-
pasakoti apie tėvelį, nes jis puikus žmogus. Taip apie jį atsi-
llepia ir mūsų miestelio žmonės.

Norėčiau palinkėti tėveliui daug sveikatos ir kantrybės,
kad jis visada būtų tvirtas kaip ažuolas.

Asta ČEPAUSKAITĖ
III klasės mokinė

Miela Kregždutė,

turiu labai gerą Tėvelį, kurį labai myliu ir dėkoju už
visa, ką gero iš jo esu patyrusi. Siunčiu Tau savo kūrybos
eilėraštuką. Tai mano dovana Tėčiui birželio 1 - osios —
Tėvo dienos proga.

Tėvelio diena

*Birželio pirmas sekmadienis —
Tėvelio diena.
Sveikinsim Tėvelį, įteiksim
gėlių,
Linkėsime sveikatos ir sėkmės.*

*Tau, Tėveli, pirmos alyvos,
Gražiausia vyturio daina.
Pabūk be rūpesčių,
Tebūna Tau linksma*

Tėvelio diena.

Jeva DIČMONAITĖ
IV klasės mokinė

KAIP SENELIAI BUVO SUSIPYKĘ

Senelis ir senelė turėjo žalmargę karvutę. Kartą seneliai valgė pietus, o karvutė stovėjo prie atviro lango ir atrajojo. Senelis parodė senelei karvutę ir juokais tarė:

— Žiūrėk, bobut, karvutė tave mėgdžioja.

Senelė supyko ir kaukšt kaukšt šaukštu karvutei į kaktą. Karvutė keberlokšt išvirto ir nuspardė. Supyko senelis ant savo senelės, įdavė jai lazda su krepšiu ir išvarė iš namų.

Apsiverkė senelė ir išėjo. Pavaikščiojo pavaikščiojo po žmones ir niekur nerado vietos prisiglausti. Pavakare senelė įkiūtino į mišką. Tankumyne ji rado baltą namelį, kur gyveno ožka. Namelis buvo nepaprastas: sienos iš sūrių, stogas iš sklindžių, krosnis iš sviesto. Senelė įėjo į vidų.

— Labas vakaras, mieloji ožkele, — tarė senelė. — Visą popietę išvaikščiojau ir niekur vietos prisiglausti neradau. Gal tu, ožkele, priimtum mane į savo pastogę nors vienai naktelei.

— Prašom, prašom, senele, vietos užteks, — priėmė ožka senelę.

Senelė pernakojo pas ožką.

Rytą ožka tarė:

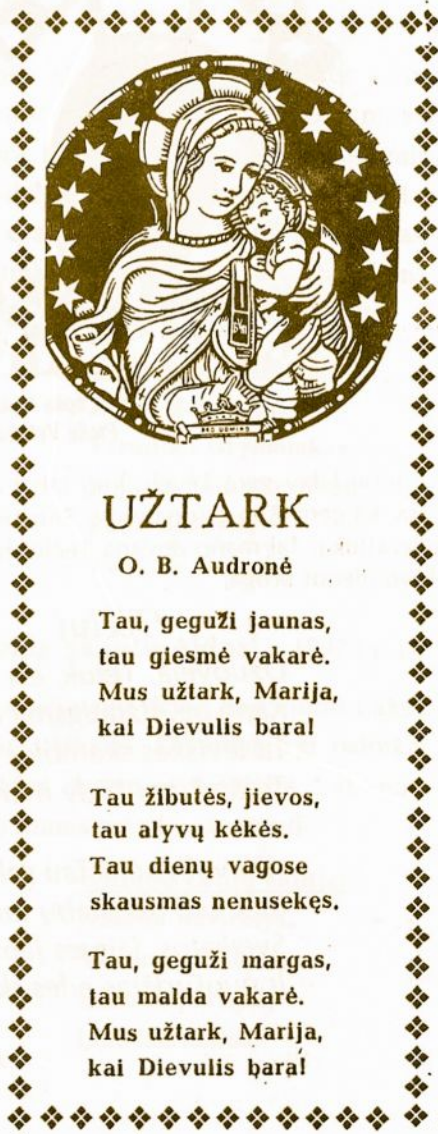
— Aš išeinu į mišką. Tu, senele, pasaugok mano namelį, ligi pareisiu.

— Gera, pasaugosiu, — sutiko senelė.

Bet senelė neturėjo ko veikti. Ji truputį prigulė. Kai prigulė, — ir visai užmigo. Per miegą senelė girdi — kas brazduoja. Nužudo ir pamatė — trys stirnos namelį kad graužia. Jau visas kampas nuėstas, net laukas šviečia. Nusigando senelė, greitai apsirengė, nusilaužė gabalą sūrio nuo namelio kampo, pašikabino sviesto nuo krosnies ir lapatai lapatai per girią namo.

Seneliui nematant, užlipo ant aukšto, atsėdėjo kampe ir sėdė.

Senelis pašikabino katilėlį ant vąškaro priemenėje ir verdasi vakarienę. Senelė nugnybo gabalėlį sviesto ir plumpė į katilėlį. „A, štiš, raganos, katilėli man pribersite!“ — pasibarė senelis ant vištų, kurios tupėjo ant aukšto. Klek palūkėjus, senelė vėl nugnybo gabalėlį sviesto ir plumpė į katilėlį. „A, štiš, bjaurybės!“ — vėl šuktelėjo senelis ant vištų. Senelė trečią kartą įmetė gabalėlį sviesto. Senelis visai išėjo iš kantrybės, paslėmė žalgą ir lipa ant aukšto, sakydamas: „Jau kad duosiu, tai duosiu toms vištoms, tai jos čia nemėtys, ko nereikia!“ Užlipęs žiūri — ogi jo senelė viename kampe sėdė susitraukus ir dreba. Pagailo seneliui senelės, nusivedė ją nuo aukšto šiltos vakarienės valgyti ir vėl gražiai gyveno.

UŽTARK

O. B. Audronė

Tau, geguži jaunas,
tau giesmė vakarė.
Mus užtark, Marija,
kai Dievulis baral

Tau žibutės, jievos,
tau alyvų kėkės.
Tau dienų vagose
skausmas nenusekės.

Tau, geguži margas,
tau malda vakarė.
Mus užtark, Marija,
kai Dievulis baral

LIETUVUOJE

KAUNO TUNTO VILKIJS DR-VĖ

*Tegul subėgs į jūsu širdis visos upės,
Ir visos paukščių giesmės jumyse skambės,
Ratu sustokim broliškai rankas suspaudę!,
Ir tegul geria trokštantys iš mūs širdžių versmės!*

Sesės ir broliai, sveikiname Jus su užgimusi pavasariu. Pavasariu, kur pirmieji upeliukai džiugina akį, kur pirmosios žibuoklės glosto širdį. Su pavasariu, kur gimsta meilė. Bet svarbiausia pavasarį pamatyti ne vien akimis, svarbu jį pajusti širdimi. Reikia savyje atšvęsti prisikėlimo šventę. Prisikėlimą naujiems tikslams, naujiems darbams, naujam... gyvenimui. Ir tada kiekviena diena bus „amžina ir šviesi, kaip žvaigždynai, kaip žydėjimas lauko gėlių“. O tą prisikėlimą kiekvienas jaučia savaip — ir tai svarbiausia. Mūsų draugovė jėgų tam prisikėlimui pasisėmė susitikime su Vokietijos skautais. Susitikome su jais netoli Hamburgo miesto, viename kaimelyje. Mūsų susitikimas buvo toks trumpis — kartu išbuvo vos keliolika valandų — ir kartu toks gilus ir ilgas. Lūpų ir garsų kalbą bendrame rate pakeitė pati išraiškinčiausia pasaulyje — širdžių kalba. Beveik visą naktį kūrenome brolišką laužą ir dainavom dainas: vieną dainą dainavo vokiečiai skautai, kitą — lietuviai. Niekas

taip nesuartina žmonių, kaip kartu nubraukta ašara ir ugnelė įsiplieskusi širdyse tuo pačiu metu, — visa tai išgyvenome.

Parsivežėme namo ne tik vokiečių skautų šilumos, bet pasisėmėme ir jų patirties, gilesnio broliškumo jausmo.

Turiningiausia šiame susitikime buvo atsisveikinimo malda. Visi sustoję ratu, susikibę rankomis (išgyvendami išsiskyrimo skausmą),

sukalbėjome malda. Malda, kurios neverti visi pasaulio turtai. Malda, kuri kainuoja ašarą, Aukščiausiojo ašarą (kiekvienas pajuto ją savyje). Stovėjome susikibę rankomis visi vienodi, visi lygūs. Juk nenuginčiama tiesa: „Visi mes šiame pasaulyje — užsieniečiai“. O malda daug buvo pasakyta, bet perduoti jos niekaip neįmanoma. Reikia pačiam „dalyvauti“ toje maldoje, kad pajustum jos žodžių svorį.

Grįžome iš šios kelionės tikrai jausdami širdyse prisikėlusį pavasarį.

Atsisveikinant norime visiems visiems, dirbantiems „Skautų aide“ padovanoti lietuvių poeto žodžius:

*Būkim dideli,
Kad mums sparnų nerištų niekas
Į didžiulį tikslą pakely.*

LS Kauno tunto Vilkijs draugovės skautai su sese Jurgita Alšauskaite.

KAIP SKAUTAI SLIDINĖJO

Sakoma, kaip pradėsi Naujus metus, tokie jie ir bus. Gal dėl to, o gal ir dėl kitų priežasčių, Telšių tunto skautai pirmąjį metų penktadienį padarė žygį slidėmis.

Jų buvo 10. Kelionė prasidėjo nusileidimu nuo kalno. Ne visiems pirmieji žingsniai slidėmis buvo sėkmingi, bet tikrai smagūs. Net ir tiems, kurie gal pirmą ar antrą kartą gyvenime užsidėjo slides, neišlaikė pusiausvyros ir griuvo į baltą pusnį.

Oras buvo puikus, tiesiog

idealiai tiko slidinėjimui. Saulė bolavo šaltame žiemos danguje gelsvai nuspalvindama baltų kalvų nugaras ir apsnigtų medžių šakas. Sniego buvo iki valiai ne tik laukuose, bet ir pačiame mieste, tad slidžių nešti nereikėjo. Apledijusiais keliais skautai paliko rūke snaudžiantį miestą.

Įveikę Durbino upelį, jaunieji slidininkai nuvingiavo lauką. Smagu buvo slidinėti. Tikriausiai todėl, kad paskutinį kartą. Ir ne tik šiais metais, bet ir sekančiais ir

taip koki 10 metų. Mat, vienas ūkininkas labai užsūrūstino, kad skautai jo nuosava žeme važinėjo. Keliautojai dar bandė pajuokauti, kad sniegas tai visų, o vargšas žmogelis (neturintis nė kruopelytės jumoro jausmo!) labiausiai įniršo, visas išraudonavo ir kaip to filmuko apie kiaulę taupyklę ir sūrį herojė išstenėjo, aš jums parodysiu — visų!

Skautai, aišku, nieko nelaukę nudulkėjo kuo toliau nuo nelaimės vietos, nusprendę ten pastatyti ženklą, primenantį apverstas šukas (jei kas pamiršo, primenu, kad jos reikiama: atsargiai, piktas šuo!). Kad niekas daugiau nenukentėtų, kol žmogelis apsitvers savo valdas aukštą tvora, o kai vienas užsitvers, tai ir kaimynai neatsilik. Tokie jau tie lietuviai! Kaip žemaičiai sako, kad tik majėdniau (lietuviškai: įdomiau, neįprasčiau).

Taigi, žiemą nebebus kur slidinėti (nebent kas į Tatrų parkies!). Gal ir teisingai pasielgė ses. Dovilė sulaužydama slidę. Nors širdis neskaudės, kad guli, dulkija ir nėra kur jų dėti. O sesė nors paskutinį kartą linksmai nuo kalniuko nusileido.

Aukodamiesi visuomenės labui, skautai išmatavo sniego gylį ir purumą įvairiose vietose (kruopščiausiai, aišku, darbavosi sesės). Dėl to kruopštumo labiausiai nūršo br. „Juozas Liežuvis“ (dar žinomas kaip Evantas Staigys) paskirtas prižiūrėtoju ir aukų sąrašo sudarinėtoju.

Sustoję pailsėti, skautai bandė užkurti laužiuoką ir sušilti. Netyčia buvo pasiektas trumpiausiai degu-

sio laužo rekordas. Apsvaiginti tokios netikėtos sėkmės, sušveitę paskutinius sumuštinus, broliai ir sesės nušliūžino (o kai kas nupėdino pėstute, pasiėmęs mylimiausias slides į glėbį) namo, pakeliui nusiaubdami kaimo krautuvėlę.

Pirmasis miestą pasiekė br. „Juozas Liežuvis“, nors visą laiką šliuožė paskutinis. Matyt, jo kojos

tokios pat miklios, kaip ir įtaisas burnoje (liežuvis).

Tą vakarą tikriausiai ne vienam atrodė, kad ant kojų dar slidės, o užsimerkus vaidenosi, kad griūva į pusnį, ilgai kapanojasi po sniegą, kol užsiropščia ant slidžių ir vėl pirmyn... pirmyn.

Dalia Grajauskaitė
LS Telšių tuntas

VASARIO 16-tąją TELŠIUOSE...

Diena prasidėjo nekaip. Nuo 9 val. kelios kandidatės puošė salę. Tą puošimą gal teisingiau vadinti šiukšlinimu: salėje buvo išmėtytos suplėšytų laikraščių ir žurnalų skiautės bei popieriniai lėktuvėliai. Nežinia, gerai tai ar blogai, ar tai reikia smerkti, ar girti, ar kaip kitaip vertinti (tikriausiai nei taip, nei taip)... Salės papuošimo paskirtį visi supranta skirtingai: vieniems tai turi sukurti jaukumą, kitiems atspindėti skautiškumą, tretieji nori šokiruoti (tik neaišku ką!).

Tradiciškai Vasario 16-osios proga į Telšius suvažiuoja Žemaitijos krašto skautai. Šį kartą atvyko broliai ir sesės iš Plungės, Kuršėnų, Šiaulių ir Klaipėdos.

Oficialioji dalis vyko Telšių vysk. V. Borisevičiaus vid. m-klos koplyčioje. Apie Lietuvos valstybės atkūrimo dieną kalbėjo br. Pijus Ambrozaitis, mokyklos direktorė A. Raudienė, Telšių tuntininkas Žydrūnas Pilitauskas ir kiti renginio dalyviai.

Tą vakarą geltonus kaklaraiščius užrišo trims kandidatams. Jie

iškilingai pasižadėjo tarnauti Dievui, Tėvynei, padėti artimui. Telšių tunto vyriausia (ir aukščiausia) galva — Žydrūnas Pilitauskas — už aktyvią veiklą ir kitus nuopelnus apdovanojo keletą skautų padėkos raštais ir suteikė aukštesnius laipsnius.

Po pertraukos prasidėjo links-mavakaris. BroLIAI ir sesės demonstravo vaidybinius sugebėjimus. Vakaras gerokai užsitęsė, nes be skautų savo vaidinimus parodė ateitininkai, maldos grupelė ir katedros patarnautojai. Kai kurie neištvėrė: išsibarstę pakampėmis šnekučiavosi, klausėsi muzikos.

Geriausiais išrinkti klaipeidiečių ir telšiškių vaidinimai. Uostamiesčio skautai sukūrė odisėją teleaukoms, o žemaičiai pade-monstravo tarybinių vaikų žaidimus. Pastarasis vaidinimas išsiskyrė artistišku ir kostiumais. Nuostabiāi iš scenos skambėjo plungiškių žemaitiška šnektā. Jie apdovano-ti už iškalbą. Kiti vaidinimai buvo savotiškos pasakų, dainų interpretacijos. Jiems prizų taip pat netrūko.

Po parengimo pakalbinau br. Žydrūną.

— Kas yra skautas šiandien? Ką reiškia juo būti?

— Iš pradžių, kai stojau tai buvo paslaptis, paskui peraugo į susižavėjamą gerai organizuotą veiklą. Tuo metu nė viena kita organizacija negalėjo to pasiūlyti. Joje galėjo dirbti ir vaikai, ir suaugę. Veikla buvo paskirstyta pagal amžiaus grupes. Kiekvienoje tų grupių buvo paslapčių, kurias siekiau išsiaiškinti.

Būti skautu... tai gyvenimo būdas. Jis įauga į kraują. Kai aš augau, buvo žmonių, kurie manimi rūpinosi. Tai keliautojų klubas, mokytoja A. Raudienė, kurie stengėsi padėti. Dabar atrodo, kad turiu atiduoti tą pačią duoklę.

— Tau lengva išlikti?

— Spaudimas iš visuomenės yra didelis, ypač Telšiuose. Juokinga, kad geresnės sąlygos veiklai yra sudaromos Plungėje, kur aš esu svetimas žmogus, o ne gimtajame mieste. Ir spaudimas iš valdžios labai jaučiamas. Nors stengiuosi nekreipti į tai dėmesio, bet nervus pagadina.

— O kaip su kasdieniniu Geruoju darbeliu?

— Reikėtų pasiaiškinti Gerojo darbilio sampratą. Aš vaikams sakau, jei mamai padėsi išplauti indus, tai nereikš, kad tu padarei gerą darbą. Teisybę sakant negaliu suskaičiuoti, kiek jų padariau... Jei tu myli kitą žmogų ir stengiesi dėl jo kažką gero padaryti, jei nekenki savo veiksmis žmonėms, valstybei, tai jau iš principo geri dalykai.

Nereikia suprasti Gerojo dar-

belio tiesiogine prasme: eina močiutė, aš padedu jai panešti ryšulį ir tą dieną užsidedu kryžiuoką, kad padariau Gerąjį darbėlį. Kaip skautas tu negali būti valandą ar dvi per parą, privalai toks būti visą laiką. Tai čia tas pats su Geruoju darbeliu.

— Kuo skiriasi Lietuvos skautai nuo užsienio skautų?

— Sunku pasakyti. Lietuvoje skautavimas yra arčiausia Baden Powel. Pas mus tokios sąlygos, bet jau kryptame nuo pradinės skautavimo dvasios. Apsiribojam labai paprastom stovyklom.

Vakarų Europos, Amerikos skautams yra leidžiami tokie dalykai, kurie pas mus draudžiami (pav.: alkoholio vartojimas nesmerkiamas), nes jie galvoja, kad neturi teisės uždrausti tai, kas leidžiama pagal konstituciją. Pas mus kitaip. Nors nėra nurodyta, kad negalima, bet laikomės nerašytų taisyklių. Tačiau visur pasitaiko išimčių, ir pas mus taip pat. Yra tokių, kurie ir geria, ir rūko. Pagrindinis skirtumas tas, kad užsienyje yra truputį laisviau.

— Kiek pasikeitė skautavimas Lietuvoje nuo įsikūrimo iki dabar?

— Sudėtingas klausimas. Aš negalėčiau pasakyti, kaip buvo Lietuvoje prieš karą. Galiu pasamprotauti tik apie tai, ką aš dabar matau.

Prieškario skautai labai idealizuoja tą laikmetį. Organizacija buvo finansuojama švietimo skyriaus, vadovai apmokami. Nebuvo tų kliūčių, su kuriom susiduria dabartinis vadovas, kai jam reikia organizuoti stovyklą: turi pats

parūpinti maitinimą, gauti lėšų autobusui ir t.t. Kartais tenka išleisti ir dalį savo atlyginimo. Bet nenorėčiau sutikti, kad anksčiau skautavimas buvo aukštesnio lygio. Daugelis vyresniųjų skautų davė įžodžius prieš pat karą. Jiems buvo 13-14 metų. Jiems paskautavus 3-4 metus organizacija buvo uždaryta. Jie vaiko akimis matė organizaciją, labai idealizuoja.

Palyginti tuos laikmečius sudėtinga. Keičiasi aplinkybės, sąlygos. Dabar negali vaikų mokyti vien mazgų raišiojimo. Reikia keisti veiklos organizaciją. Turime kažkiek pasižiūrėti į užsienį, bet nekopijuoti, o pasirinkti tai, kas geriausia.

Lyginant dabartį su prieškaru svarbus dalykas — idėjų pasikeitimas. Pirmosios nepriklausomybės laiku Lietuvoje buvo labai aktualus valstybingumas, nepriklausomybė. Visi turėjo bendrą tikslą, dėl kurio kovojo. Dabar lyg nebėra ko siekti. Daugelis nebemato dėl ko aukotis. O kai nėra idealo, nėra nieko.

Ačiū už pokalbį.

sesė Dalia Grajauskaitė

50-MEČIO MINĖJIMAS RAJONO STOVYKLOJE

Rajono 50-mečiui ruoštis buvo pradėta dar 1996 metų pradžioje. Rajoninėje stovykloje įvyko tik šio jubiliejaus pradžia — įvadas. Vėliau, iki 1997-ųjų metų galo minėjimus turėtų suruošti visų vietovių, kur yra skautų, vienetai. 50-mečio paminėjimui rajoninėje stovykloje buvo paskirta sausio 5-ji diena — sekmadienis. Minėjimas pradėtas šv. Mišiomis Gilwell'io Parko koplyčioje. Jas aukojo v.s. kun. A. Saulaitis ir dvasios vadovas v.s. kun. dr. P. Dauknys. Į pamaldas — patarnautojais, skaitovais, aukų nešėjais — aktyviai įsijungė jaunieji stovyklautojai. Giedotos vyr. skaučių vedamos giesmės; skaitytos pačių skautų(čių) kurtos tikinčiųjų maldos. Dienai pritaikyta pamokslą pasakė v.s. kun. A. Saulaitis. Mišių metu pagerbiant mirusius LSS Australijos rajono vadovus, v.s. N. Ramanauskas perskaitė jų netrumpą sąrašą.

Melstasi už lietuvišką skautišką ateitį.

Po pamaldų, australiškai saulutei gerokai užkaitinus, atsigaivinta vaisiais ir vaisvandeniais, o po to patraukta į didžiąją vėliavų aikštę šventės iškilmėms — vėliavų nuleidimui.

Vėliavų aikštėje — lietuviška trispalvė, JAV ir Australijos vėliavos. Viename šone iškabinta visa eilė senosios Lietuvos vėliavų (jas atvežė iš JAV v.s. kun. A. Saulaitis). Garbės tribūnoje LSS aukštieji svečiai — v.s. B. Banaitienė, v.s. kun. A. Saulaitis, SJ, Viktorijos skautų s-gos vyr. vadas John Ravenhall, estų ir lenkų skautų atstovai, ALB Melbourne apyl. v-bos pirm. dr. K. Zdanius. Prie mikrofono brolijos ir seserijos atstovai — H. Antanaitis ir R. Statkuvienė — lietuviškai ir

angliškai pasakojo apie pirmosios lietuvių skautų(čių) draugovės, suorganizuotos „Gen. Heinzelman“ laive, vadovaujamos v.s. Boriso Dainučio, išlipimą Fremantle, WA uoste, 1947.02.28 ir pirmuosius skautų rajono kūrimo vargus šiame kontinente. Į transporto skautė Viltis Šalytė-Kružienė taria kelis žodžius; jai įteikiamas garbės raštas.

Garbės raštai įteikiami visai eilei žymiųjų mirusių rajono skautų vadovų artimiesiems: v.s. Borisui Dainučiu skirtą raštą priėmė jo žmona Elena Dainutienė, v.s. Antanui Krausui — jo dukros vyras Viktoras Savickis, v. sl. Stasiui Sankauskui — jo sūnus s.v.v.sl. Algis Sankauskas.

Padėkos raštais apdovanojami kiti buvę rajono vadovai (vės), jų tarpe v.s. fil. — kun. dr. Pranas Dauknys ir v.s.

LSS Australijos rajono 50-mečio stovyklos „Eukalipto šešėlyje“ atidarymo paradas

kun. Antanas Saulaitis. Juos sveikina v.s. Birutė Banaitienė ir tuo pačiu įteikia dovanas rajono vadijos nariams — N. Ramanauskui ir R. Statkuvieni. Apdovanotųjų vardu keletą žodžių taria v.s. Vytautas Neverauskas.

Trumpus žodžius 50-mečio proga taria Viktorijos australų skautų vadas John Ravenhall, Viktorijos egzilių skautų s-gos pirm. s. Metsar, lenkų skautų atstovas ir ALB Melbourne apyl. valdybos pirm. dr. Kazys Zdanis. Raštu sveikinimus atsiuntė LSS Tarybos pirm. Kęstutis Jėčius ir kt. Įteikiama dovanėlė viešniai — vs. Birutei Banaitienei.

Skaitomi LSS vyriausiųjų pareigūnų įsakymai: Geležinio Vilko ordinu apdovanojami j.v.s.fil. Vytautas Vaitkus ir v.s. Jonas Zinkus. Visa eilė kitų vadovų, apdovanotų įvairiais LSS žymenimis.

Tėvynės dukros žymeniu apdovanojamos ps. Ona Prašmutienė ir v.s.v.sl. Daina Šlitytė; Pažangumo žymeniu — pl. Dalia Didžytė, pl. Daina Meiliūnaitė, pl. Ginta Statkutė, pl. Zita Šukytė, pl. Tomas Kviecinskas, pl. Daniel Lukaitis, pl. Audrius Skeivys ir pl. Rimas Strunga.

Prie įneštų Lietuvos ir rajono vėliavų įžodį davė būrelis jaun. skautų(čių). Įžodžio davimo proga v.s. kun. A. Saulaitis tarė žodį — paaikškino jį davusiems ką įžodis reiškia.

Po to rajono vado įsakymas — padėka buvusiems ir dabartiniams vadovams ir šios stovyklos rėmėjams „Talkai“, Australijos Lietuvių fondui, Australijos Lietuvių Jaunimo sąjungai, ir „Aušros“ tuntui.

v.s.B.Ž.

LSS AUSTRALIJOS RAJONE

Rajono vadovų suvažiavimas

LSS Australijos rajono vadovų suvažiavimas įvyko 1996 m. sausio 4 d. 13.30 val. Rajoninės stovyklos „Eukalipto šešėlyje“ rajone, Gilwell'io Parke, Vic.

Suvažiavime dalyvavo Australijos rajono vadijos nariai, Melbourne, Adelaidės, Sidnėjaus tuntų tuntininkai ir jų vadijų pareigūnai. Suvažiavimui pirmininkavo v.s. H. Antanaitis.

Suvažiavimas pradėtas tuntų ir rajono vadijos veiklos pranešimais, po jų vyko pranešimų aptarimas, ypač dėl tuntų veiklos pagyvinimo, išplėtimo.

Skautininkai H. Antanaitis ir R. Statkuvienė plačiau paaikškino pristatymų apdovanojimams, pakėlimams ir vyresniškumo laipsnius eigą. Ilgiau apsisota prie vadovų lavinimo klausimo, rajono 50-mečio šventimo atskirose vietovėse, suruošiant vienokio ar kitokio pobūdžio minėjimus visuomenei, 50-mečio leidinio išleidimo, tartasi dėl rajono atstovų ir būsimas tautines stovyklas (1998 m.) siuntimo. Priimtas sveikinimų nusipelnusiems vadovams tekstas ir sąrašas — Australijoje, Amerikoje ir Lietuvoje.

Baigiantis suvažiavimui, v.s. N. Ramanauskas pristatė naująjį rajono vadą v.s. H. Antanaitį.

Nauja LSS Australijos Rajono Vadija

LSS Vadovybės rinkimuose 1996 m. gale, naujuoju LSS

Australijos rajono vadu buvo išrinktas v.s. Henrikas Antanaitis. Praėjusios (1994-96 m.) kadencijos rajono vadas v.s. Narcizas Ramanauskas savo pareigas jam perdavė sausio 5 d. Rajono 50-mečio šventėje, vykusioje „Eukalipto šešėlyje“ stovyklos stovyklavietėje, Gilwell Parke, Vic. Naująją rajono vadiją, be rajono vado v.s. Henriko Antanaičio, sudaro:

Seserijos atstovė — v.s. Rasa Statkuvienė.

Brolijos atstovas — v.s. Narcizas Ramanauskas,

ASS atstovas ir vadijos sekretorius j.v.s. fil. Vytautas Vaitkus, Vadijos išdininkas — s. Algis Šimkus,

Lavinimo sk. ved. — s.v. Linas Šeikis,

Spaudos sk. ved. — v.s. B. Žalys,

Tiekimo sk. ved. — v.sk.v.sl. Zita Prašmutaitė.

Rajono Vadijos posėdis

Naujasis rajono vadas v.s. H. Antanaitis, netruko sušaukti pirmąjį rajono vadijos posėdį, kuriame, be rajono vadijos narių, dalyvavo buv. LS Seserijos vyr. skautininkė (būsimoji Pirmijos pirmininkė) v.s. Birutė Banaitienė ir v.s. kun. Antanas Saulaitis, SJ Būsimas LSS dvasios vadovas).

Posėdis buvo daugiau informacinio pobūdžio — buvo klausinėjama aukštųjų vadovų dėl Sąjungos ir rajono veiklos įvairių aspektų.

„Mūsų Pastogė“ Nr. 6 1997.2.17

KANADA

MONTREAL

Kalėdų senelis lanko skautus

Sausio 12 d. Montreolio katedroje atnašaujamos mišios už ateivius., Dalyvauja 25 tautos. Iš Lietuvos vėliavą neša vilkiukas Pauliukas Mickus.. Dalyvauja vilkiukas Antanukas Mickus ir skautė Krista Ptašinskaitė

Žiemos stovykla. Visi linksmai dainuojame prie laužo

Vadovas Gintaras Nacys ir vilkiukas Antanukas Mickus Iteikia dovanėlę skautų globėjui tėvui J. Aranauskui Nuotrauka A. Mickaus

CHICAGO

Kiekvieneri skautiškos veiklos metai apvainikuojami ilgai laukta vasaros stovykla. Ypač žiemą, kai apsiribojama sueigomis patalpose, nuolat prisimenama praėjusioji ir planuojama ateinančioji. Pavasariui atėjus suskantama praktiškai jai ruošti. Vadovai ir vadovės daug laiko pašvenčia, kad planuojama stovykla būtų naudinga ir įdomi visiems stovyklautojams. Čikagos skautų ir skaučių vadovybė ragina visus brolius ir seses ruošti stovykloje dalyvaujant praktiškai pritaikyti sueigose įsigytas skautamokslio žinias, pasidžiaugti gyvenimu atviroje gamtoje, įsigyti naujų patyrimų kartu gyvenant ir dirbant su draugais dalytis džiaugsmiais, pasitaikančiomis nesėkmėmis, ugdančiomis bendradarbiavimą ir pilietiškumą.

Šių metų Čikagos skautų stovykla Rako stovyklavietėje pavadinta „Kuršių marios“, pagerbiant lietuviškos jūrų skautijos 75 metų sukaktį, kuri bus atitinkamai pažymėta šioje stovykloje.

Šios, kaip ir visų skautiškų stovyklų tikslas yra: gyventi ir džiaugtis gamtoje, vadovaujantis skautiškos ideologijos principais sudaryta proga lietuviškam jaunimui auklėtis aplinkoje — pagrįstoje skautamoksliu, lietuviškumu, gamtos pažinimu, fiziniu auklėjimu ir tarnavimu **Dievui, Tėvynei ir Artimui**, kad, tobulėdami fiziškai ir dvasiškai, jaunuoliai augtų ir bręstų savarankiškais ir naudingais lietuvių bendruomenės nariais ir gerais gyvenamo krašto piliečiais.

„Kuršių marios stovyklos mintis: „Žodžiai pamoko, pavyzdžiai patraukia”.

Šioje stovykloje sieksime:

Savo pavyzdžiu ir patarimais lavinti jaunesnius vadovus ir vadoves, sudarydami jiems sąlygas tobulintis ir bręsti.

Iš anksto paruoštomis pastovyklių programomis stengsimės įtraukti specialybių programų instruktavimą, kad kiekvienas stovyklautojas/a grįžtų į namus stovykloje įsigijęs bent kelias specialybes.

Švėsdami jūrų skautų jubielių stengsimės puoselėti

jūrinę idėją, kad Lietuva yra jūrinė tauta ir valstybė, tą mintį ugdydami per jūrinį skautavimą.

Stovykloje stengsimės sudaryti sąlygas jaunuoliams artimiau susipažinti, susidraugauti, dirbti ir džiaugtis gamtoje Dievo sukurtoje gamtoje.

Visa tai stengsimės įgyvendinti remdamiesi skautiška ideologija, laikydami Rako stovyklavietės nuostatų ir „Kuršių marios” stovyklos taisyklėmis. Visa tai įgyvendinti stengsimės brolišku/seserišku bendradarbiavimu ir pagarba vienų kitiems.

„PERKŪNO” SKAUTŲ DRAUGOVĖS ŽIEMOS IŠKYLA

Skautavimas palieka neužmirštamus įspūdžius, kuriuos norisi vėl ir vėl išgyventi. Taip susikuria tradicijos. Viena tokių Čikagos „Lituanicos” tunto „Perkūno” draugovėje yra viduržiemio iškyla į Rako stovyklavietę. Nepaisant kiek skautų gali joje dalyvauti — ji vyksta. Ir šįmet sausio 10 d. vakare rinkomės pas draugininką Andrių Utz. Kitiems dėl įvairių priežasčių negalint dalyvauti, tą penktadienio vakarą savaitgalį Rake praleisti išvykome aštuoniese: keturi vadovai — A. Utz, R. Gecevičius, P. Genčius ir D. Ramanauskas ir keturi skautai — K. Užgiris, P. Žukauskas, J. Genčius ir L. Milavickas. Vykstančiųjų tarpe tik du buvo pirmamečiai.

Ne vieni vykome — mus lydėjo sniegas ir šaltas vėjas, kurie taip išdykavo, kad vietomis sunku buvo matyti kelią, todėl teko lėtinti greitį ir stovyklavietę pasiekėm jau po vidurnakčio. Kol išsikrovėme daiktus ir paruošėm guolius

stovyklavietės ambulatorijos ir „Lituanicos” tunto pastuose buvo jau 3 val. ryto.

Šeštadienį, sausio 11-tos rytą, brolis Donatas Ramanauskas paruošė ir stovyklavietės ribose pravedė orientacijos užsiėmimus. Viena dalyvių grupė, netiksliai pradėjusi, kiek nuklydo, bet antroji savo „ratą” užbaigė labai geru laiku.

Visiems grįžus iš orientacijos užsiėmimų, su dideliu apetitu valgėme karštą sriubą ir sumuštinis. Pavalgę sėdome į automobilius ir važiuome link Ludington valstybinio parko. Su mumis keliavo ir mus iš Čikagos atlydėjęs sniegas. Vaziuodami gėrėjomės nuostabiai gražia žiemos gamta. Atvykę į parką iškylavome Hamlin upės ir ežero krantais, o grįždami įkopėm į aukštą smėlio kopą ir pasidžiaugėm labai gražiu apylinkių vaizdu. Grįždami prie automobilių nuėjome iki Michigan ežero, kurio pakrantėje buvo didžiulės ledo krūvos. Nuo zvarbaus

vėjo nebuvo jokios uzuovejos, o vėjo šaltis („wind chill factor“) siekė -40 F laipsnių. Sulipę į automobilius skubėjome atgal į stovyklą. Vis dar snigo ir nuo penktadienio vakaro iškrito arti metras naujo sniego.

Grįžę skubiai persirengėme sausais ir šiltais drabužiais. Dabar skautai turėjo kitą uždavinį—sukrauti laužą, o pabaigę ruošėme vakarienę pagal seną v.s. Albinos Ramanauskienės receptą, vadinamą „skillet fiesta“. Nežinia, ar skautai buvo taip išalkę, ar maisto gaminyje buvo toks skanus, kad neliko jokių likučių.

Po vakarienės susitvarkę išėjome į lauką prie laužo. (Prieš vykstant iškylon, patarčiau visiems pakartoti laužo krovimo taisykles). Tas mūsų laužas sunkiai išsiziebė ir greit sudegė, tad visiems teko daugiau malkų ieškoti. Kai laužas jau gerai suliepsnojo, brolis Donatas papasakojo apie praėjusių septynerių žiemų iškylas. Nuotaika buvo gera, nors sniegas vis dar nesiliovė snigęs. Po laužo grįžę valgėme nakti piečius — „pop-tarts“ su karšta kakava. Vakarojome iki 10 val. vak. Pas-kui, po ilgos ir smagios dienos, kietai užmigome.

Sekmadienį, sausio 12 d., pavalgę stiprius pusryčius ruošėmės kelionei į namus. Sniegas nesiliovė. 11:30 jau stovėjome prie vartų tradicinei draugovės žiemos iškylos nuotraukai.

Stebėjomės, kad grįžtant namo oro temperatūra pradėjo kristi. Išvykstant buvo -26F, o iki grįžam Čikagon, temperatūra bebuvo -5F., o sniegui taip patiko Rakas, kad jis ten ir pasiliko.

v.s. Donatas Ramanauskas

Šių metų „Lituanicos“ tunto „Perkūno“ draugovės skautai tradicinėje žiemos iškyloje į Rako stovyklavietę. Iš k.: I eil. - L. Milavickas, P. Žukauskas, K. Užgiris, J. Genčius. II eil.: A. Utz, R. Gecevičius ir P. Genčius.

Nuotr. D. Ramanausko

CLEVELAND

Clevelando skautininkų draugovė š.m. balandžio 2 d. draugovės sueigoje šventė savo veiklos 45 m. sukaktį. Šio skautiško vieneto steigimui akstiną 1952 metais davė v.s.

dr. Dominika Kesiūnaitė. Sukaktuvinei sueigai vadovavo draugininkė v.s. Amanda Muiliolienė.

Šioje šventėje buvo pagerbtos draugovėje vyriausios sėsės, kurių tarpe buvo 8-nios skautauti pradėjusios Lietuvoje; tai — I. Jonaitienė, O. Kavaliūnienė, J. Budrienė dr.

Clevelando Skautininkų dr.-vės narės bal. 2 d. pagerbė dar Lietuvoje skautavusias skautininkes. Sėdi s. M. Švarcienė,, v.s. N. Juškėnienė, s. Knistautienė, v.s. I. Jonaitienė, v.s. J. Budrienė, v.s. O. Kavaliūnienė, ir s. M. Nasvytienė, Nuotrauka V. Bacevičiaus

Juškenienė, S. Knistautienė, M. Švarcienė, A. Balašaitienė ir A. Bakūnienė. Iš Lietuvoje skautavusių dėl nesveikatos negalėjo dalyvauti S. Radzevičiūtė ir M. Dunduraitė.

Sesė v.s. Aurelija Balašaitienė buvo pakviesta apibūdinti šios sueigos reikšmę, o visos Lietuvoje skautavusios

papasakojo savo reikšmingiausius ano laikotarpio prisiminimus.

Pagal amžių iš eilės kalbėjo sesė I. Jonaitienė. Jai reikšmingiausias įvykis buvo 1933 m. Palangoje vykusioje LSS Tautinėje stovykloje Skautybės įkūrėjo lordo Baden Powell, kartu su 600 Anglijos

skautininkų, -ių, apsilankymas. Sesės iš eilės pasakojo savo džiaugsmingus ir liūdnius pergyvenimus. Draugininkė sesė Amanda visoms įteikė po gražią gėlę. Paskui buvo pasi- vaišinta kavute ir pyragai- čiais.

Sueiga buvo baigta malda.

Vladas Bacevičius

WORCHESTER

„Neringos“ ir „Nevėžio“ tun- tų ruošiamą Kaziuko mugę įvyko š.m. kovo 23 d. — Verbų sekmadienį. Tai jau 38-ji skautų ruošiamą tradicinę šventę. Maironio parko salėje, baltomis staltiesėmis padengti ir pirmaisiais pavasario pra- našais „kačiukais“ bei narcizų žiedais papuošti stalai laukė pietaujantių, o prie prekystalių, apkrautų rankdarbiais, skautės laukė pirkėjų.

Lietuvių Skautų s-gos At- lanto rajono vadas v.s. Bronius Naras 12val. atidarė mugę, atrišdamas dvį tautines juostas surištas geruoju maz- gu ir kviesdamas visus ap- žiūrėti prekes ir papietauti sesių skautininkių paruoštais pietumis. Mugėje dalyvavęs Atlanto rajono vadijos narys v.s. V. Dilba, sveikino skautus ir skautes tęsiančiais šią gražią tradiciją ir linkėjo sėk- mingo „turgaus“.

Vieni svečiai suko virtuvės link, iš kurios sklido malonūs lietuviškų pietų kvapai, kiti ėjo prie prekystalių apžiūrėti ir apsipirkti. Pirmasis stalas kreipė į save dėmesį medžio dirbiniais, išdegintais tautinių raštų motyvais. Tai v.s. R. Pe- trutienės iš Cape Codo darbai. Skautės turėjo įvairių rank- darbių, kiškučių mažiesiems

„Neringos“ tunto tuntininkė vs I. Markevičienė ir sesė iš Hartfordo s.A. Saimininkienė prie savo paveikslo Worcesterio skautų Kaziuko mugėje.

pirkėjams, mārškinėlių su lie- tuviškais raštais, gėlių vazo- nėlių ir vainikų. Skautininkai — Br. Naras ir R. Jaku- bauskas turėjo meniškų kry- žių ir kitų medžio dirbinių. Kas rūpinosi grįžtančiais paukščiais, čia galėjo nupirkti ir inkilėlį. Worcesterio Aušros Vartų parapijos Vytės patar- navo norintiems įsigyti lietu- viškų audinių, gintaro pa- puošalų ir lietuviškų mar- gučių. Visų dėmesį traukė s. A. Saimininkienės iš šiaudelių sukurti meniški paveikslai. Ji kasmet čia turi savo stalą, bet pirkėjų netrūksta. Turtingas laimėjimų stalas, tad daug laimingųjų. Skautės maloniai patarnavo norintiems pasi- vaišinti kava ar namie keptais pyragais. Čia pat kvepėjo Put- namo seselių kepta ruginė

duona.

Skautai ir skautės dėkoja vi- siems atsilankiusiems, o ypač atvykusiems iš kaimyninių telkinių — Bostono ir Gardne- rio. Lankytojų nemažėja, o didėja, tad žmonės domisi skautų darbais. Tikimės, kad vis bus tęsiama ši tradicija — Kaziuko mugė.

Kaip ir praėjusiais metais, abu skautų tuntai ruošia kuklų Motinos dienos minė- jimą. Motinos dieną, gegužės 11 d., po 10 val. šv. Mišių, ku- rios bus aukojamos motinų in- tencija, Šv. Kazimiero parapi- jos bažnyčioje, visi dalyviai kviečiami į parapijos salę. Po trumpos programėlės, skautės turės paruošusios kavutę su užkandžiais. Tad laukiame vi- sų.

E.Č.

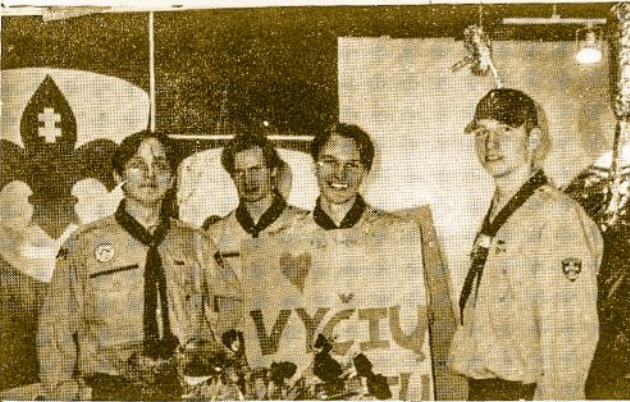
TORONTO KAZIUKO MUGĖ

K.R. atstovė s.fil. Jūratė Neimaniėnė, vyr.sk.v.sl. Rima Sapliėnė, Vilija Narušytė

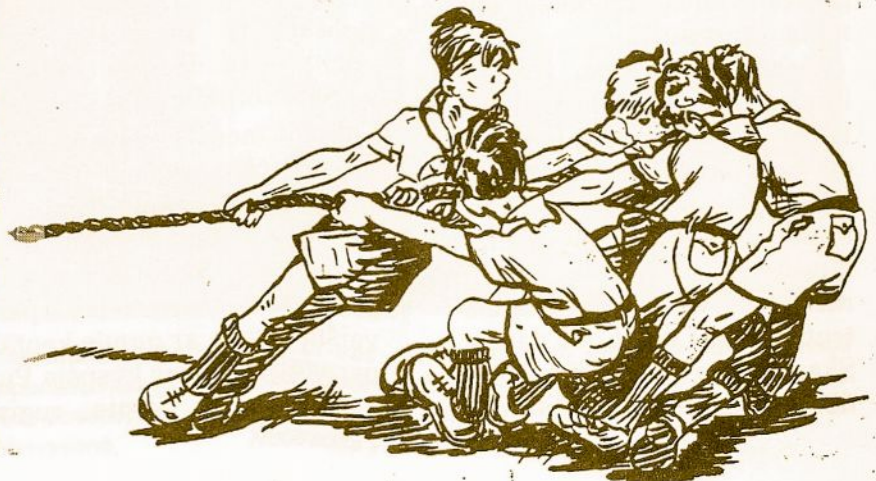
Andrius Rusinas, Paulius Didžbalis, Andrius Povilaitis, globėjas Arūnas Dailydė, Rūta Žilinskienė

Rožių pardavėjai. Tomas Pajaujis, Vytas Mockus, Povilas Lėknička, Tomas Skrinskas

Nuotraukos Angelės Kazlauskienės

CHICAGO

balandžio 19 d. popietėje Jaunimo centro kavinėn pro duris žengiančią v.s. Oną Siliūnienę dainuodami entuziastingai pasveikino arti šimtas Čikagos skautiškos šeimos narių, čia sukviestų „Kernavės” tunto „Verpsčių” ir „Emilijos Platerytės” skautininkių būrelių. Orchidėjom papuošta ir už garbės stalo pasodinta nustebusi viešnia sužinojo, kad čia susirinkta kartu su ja pasidžiaugti artėjančia jos 90 metų amžiaus sukaktimi.

1925 m. skautauti Lietuvoje pradėjusi ir skautybę pamilusi, v.s. Ona Siliūnienė visą savo gyvenimą pašventė skautiškos ideologijos skleidimui lietuviško jaunimo tarpe tokiu nuoširdumu ir meile, kad paukštyčių jai duotas pavadinimas „mamunėlė” prigijo Čikagos skautijos tarpe. Nors ji gimusi gegužės 4 d., čikagietės sesės pasinaudamos jos lankymosi Čikagoje proga, džiaugėsi galėdamos ją asmeniškai, kad ir anksčiau, pasveikinti.

Pobūviui vadovavo skautininkės Nijolė Užubalienė ir Vanda Aleknienė. Mieloji viešnia (dabar Washingone gyvenanti) buvo pasveikinta atskirų vienetų vardu ir individualiai, apdovanota gėlėmis ir dovanėlėmis, sentimentaliais pareiškimais ir jai skirtomis dainelėmis. Buvo net pa-

„ILGIAUSIŲ METŲ, MAMUNĖLE”,

Prie gėlėmis ir devyniomis žvakėmis papuošto sukaktuvinio „ragučio” popietei vadovavusios skautininkės ir sukaktuvininė. Iš k.: v.s. Nijolė Užubalienė, sukaktuvininė „Mamunėlė” v.s. Ona Siliūnienė ir v.s. Vanda Aleknienė.

Nuotr. Zigmo Degučio

ruoštas jos mėgstamų dainų dainynėlis, tačiau visų dainų neteko išdainuoti, nes visi norėjo su viešnia nors žodeliu pasikeisti, nusifotografuoti, pabendrauti, o laikas — ribotas.

Pabendravus ir pasivaišinus

rengėjų paruoštomis vaišėmis, mielai „Mamunėlei” palinkėta ilgiausių ir sveikiausių metų ir pareikštos viltys susitikti su ja šių metų Čikagos skautų ir skaučių vasaros stovykloje Rake.

„Mamunėlės” gimtadienio popietės rengėjos — skautininkių „Verpsčių” ir „Emilijos Platerytės” būrelių narės. Iš k.: I eil. — Vanda Aleknienė, Daiva Luneckaitė-Bulicz, „mamunėlė” Ona Siliūnienė, Nijolė Užubalienė ir Nijolė Griniene. II eil. — Ritonė Rudaitienė, Irena Kerelienė, Danutė Korzonienė, Rūta Daukienė, Aldona Rasutienė, Dana Dirvonienė, Halina Plaušinitienė, Donata Puodžiūnienė, Aldona Martienė. III eil. — Baniūtė Kronienė, Dalia Dundzilienė, Rita Penčylienė, Aldona Rauchienė, Irena Putrienė, Irena Meilienė, vyr. sk. Rimienė, Sofija Jelionienė, Joana Krutulienė ir Laima Luneckienė.

Nuotr. Zigmo Degučio

Postmaster: send address changes to

SKAUTU AIDAS

4613 W. 106 Pl.
Oak Lawn, IL 60453-5246

Lithuanian Research
& Studies Center, Inc.
5620 So. Claremont Ave
Chicago, IL 60636

— Kaip tau sekasi auklėti sūnų?
— Ačiū, gerai, aš jau pripratau jo klausyti.

Žmogus skambina telefonu ir klausia kelinta valanda.

— Ne čia tamsta pataikei! Čia lombardo krautuvė...

— Aš jums ir skambinu! Mano laikrodis pas jus.

— Aš sakiau jam. Jis dar nepasirengęs tokiam sportui

- Ponia, kaip jums tas pavyksta?

Neverta jaudintis.

Šena ir nervinga keleivė šiaurės Atlantu plaukiančiame laive į Europą, priėjo prie kapitono ir paklausė:

— Kas atsitiktų, jei mes atsimuštume į ledo kalną?

— Nesijaudink ponia, — tarė kapitonas: — ledo kainas plauks savo keliu, visai to atsimušimo neįsijausdamas.

Nervingoji keleivė daugiau nebesijaudino.